

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXII. ÉVFOLYAM 1. SZÁM * 2014. OKTÓBER * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Levél az Olvasóhoz – Csodák * A szabadság *
* Dévai Bíró Mátyás – a magyar Luther * A radostyáni egyház 2013. évi statisztikája *
* Ez történt velünk tavaly * Egy tanulságos történet * Halál – Feltámadás *
* Magyar szemmel 1956., 1849. * Radostyáni krónika-hírek *

2013. március 9-i, böjti úrvacsoraosztás után: Várady Zsolt lelkész, Kuttor Diána, Sarkadi István, Papp József, Gyöngyösi István, Rácz Gábor, Sülyi Imréné, Demeter Károlyné, Rácz Jánosné, Lukács Károlyné, Pingitzer Gáborné, Soós Lajos, Gyöngyösi Istvánné, Kós Jenő, Koós Bálintné, Miklós Ferencné, dr. Palágyi-Deák Katalin, Kelemen Józsefné, Molnár Béláné, Nánási Józsefné, Szabó Jánosné, Gál Gyuláné, Csősz Árpád, Várady Gergely Zsolt

Jézus Krisztus mondja:

**„HA TI MEGMARADTOK
AZ ÉN BESZÉDEIMBEN, BIZONNYAL
AZ ÉN TANÍTVÁNYAIM VAGYTOK;
ÉS MEGISMERITEK AZ IGAZSÁGOT, ÉS AZ
IGAZSÁG SZABADOKKÁ TESZ TITEKET.”**

János evangéliuma 8:31-32.

Levél az Olvasóhoz

Gyorsan változó világunkban sok minden történt velünk. Vannak keserű dolgaink, de bőven van, ami öröme ad okot. Jó inkább ezeket észrevenni, ezeknek örüdeni. Boldog lélek az, aki hálás szívvel és derült lélekkel jár, s nem búskomoran, acsarkodva és irigykedve embertársa jó előmenetelén.

Csodák között élünk. A diósgyőri várban jártam, felújítása óta immáron másodszor. 300 évnek kellett eltelnie, hogy a széthányt kövek összegyűjtessenek, újjáépüljön a csodálatos, galériás, gótikus várkapolna, a palotaszárny, Közép-Európa legnagyobb lovagterme, Valamikor Európa egyik központja volt a hely. A velencei követek évente hozták ide köztárságuk adóját. Lehetünk olyanok, mint őseink. Nem kisebbek, nem nagyobbak, de olyanok. Ők is nagyot alkottak, s mi is alkothatunk. Nemzetet kell építenünk. Az Úristen ad időket és lehetőségeket az alkotásra. Igéje biztat: az alkalmakat áron is megvegyétek. Ne legyen a magyar ember élete, a magyar ember hazája nagy (kihagyott) lehetőségek végtelen temetője.

Csodák születhetnek e sár-föld hazában, itt Radostyánban is, a diósgyőri uradalom egykori birtokán, ahol Balassa Zsigmondné Fánchy Borbála várúrnő 1563. évi halála után akadálytalanul terjedhetett a megújított hit, hirdették, prédikátor elődeim a tiszta evangéliumot, ami legyőzhetetlenné tette e föld szorgos népét. Nagyobb csapások voltak, mint amiket mi elgondolhatunk. Nagy baj, amikor kilep a Nyögő a medréből, de nagyobb baj, amikor leégett a fél falu vagy még nagyobb baj volt, amikor 1831-ben a kolera-járvány hetek alatt majd száz embert vitt el e közösségből. Istenbe vetett hit nélkül, nem folytathatták vagy nem kezdték volna újra az életet. Nem akartak el/kivándorolni. Küzdöttek jóval nagyobb teher alatt, mint a mai emberiség. De Istenbe vetett hittel és tőle kapott erővel teher alatt nőtt a pálma.

Csodák vesznek körül bennünket. Megújult 1762-ben épült templomtornyunk, nem ázik be templomunk, közösségünk megépítette a „radostyáni sétányt” és lépcsősort a templomig. Köszönet érte. Ezekért mi sokat nem áldoztunk. Általában külső forrásból, pályázatból jött a pénz. De ez nem természetes. Elődeink saját erőből építették, ami tőlük ránk maradt. Nem lázslaiak, kőndaiak vagy parasznyaiak, nem Eus forrásból, hanem a hitből jövő áldozat és szeretet, a hála megnyilvánulása volt a tett. Építették egyetértésben és összefogva, építették Isten dicsőségére tehetségük mértéke szerint jó szívvel.

Csoda az is, hogy még vagyunk, léteünk. Bár megfogyva, polgári közösségünk is, de egyházközseink még inkább. 20 év alatt felére zsugorodtunk. Alig vagyunk többen 100 egyházfenntartó főnél. És ebben az évben már 10 temetés volt veszteségünk oldala, jórészt valamikori hűséges templomos híveink, szemben 3 keresztelővel (amiből egy nem helyben lakó, egy pedig nem csecsemő keresztelője volt). A csoda, hogy Isten még mindig tart bennünket. A kérdésem csak az, hogy békeidőben, a gyarapodásnak rendelt időben, Európa közepén, amikor be kellene laknunk földünket, gyarapodni, szaporodni, felvirágoztatni, miért fogunk, pusztulunk, leszünk elesettek, magunkon segíteni képtelenek, kiöregedett, szájalomra méltó néppé? Mert pályázni lehet ároképítésre, aszfaltozásra, felújításra, de emberre, lélekre, népre, hitre nem. Istenbe vetett hit nélkül pedig minden csak erőlködés és hiábavalóság, az imádság házából múzeum lesz, élő faluból pedig jobb esetben skanzen.

És ősz lévén, csoda a teremtett világ ezernyi színe, sziporkázó ragyogása, ami mindig a Teremtő Isten bölcsességét, hatalmas szeretetét juttatja eszembe. A természet templomában Őt dicséri az őszi ég még kéklő ragyogása, korinthoszi oszlopoknál ékesebb tarka színű facsodák, a jóleső melegséggel cirógató napsugár, a világ harmonikus szépségének Istent dicsőítő zsolnárszirmai.

Csoda a világ léte, benne mi magunk, hogy Isten képmásai vagyunk. Csoda, hogy a csodán csodálkozhatunk, értelemmel gondolkozhatunk, hogy szeretve vagyunk és szerethetünk, s erőnk feletti földi útjainkon az Isten velünk.

Kívánok sok áldást mennyei Atyánktól minden olvasónak, szeretetet és békességet minden testvérünknek, megválasztott vezetőinknek Istentől való bölcsességet!

Jézus Krisztus mondja: „*Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.*” (János 8:12.)

„*Mert ti szabadságra hívatatok, atyámfiai.*” (Galata 5:13a.)

„*Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.*” (II. Kor. 3:17b.)

Nemzeti ünnepünkön egybegyűlt keresztyén testvéreim a Krisztusban!

Amikor történelmünkre tekintünk, valahányszor megvizsgáljuk a megtett utat, amelyen olykor megaláztatások között, máskor dicső magasságokba emelkedve, de folyamatosan jártunk az Isten oltalmazó kegyelméből, meg kell állapítanunk, hogy nagy küzdelmek sorozata volt. Küzdelem az életben maradásért, harc a túlélésért, szabadságért, emberségért, igazságért. Harc, melyet eleink vívtak, harc, melyet tovább mi, mai nemzedék folytatunk. De az Isten adta az erőt, s ha elértük legszebb pillanatainkban a szabadságot, az is Tőle jött. Attól a szabadító Úrtól, Aki oly sokszor megmutatta hatalmas erejét. A bűnbe esett embert vissza akarja vezetni a szabadság üdvös állapotába. Ádámnak és Évának megígéri a Szabadító eljövetelét, Ábrahám által kiszabadítja Lótót a keleti királyok fogságából, Józsefet a tömlöcből, amikor megfejti a fáraó álmát, népét Egyiptomból, a szolgaság házából, Jeremiást halálos veszedelemből, Dánielt a tüzes kemencéből vagy az oroszlánok verméből, választottait elnyomói kezéből, mert gondviselő Isten Ő.

Bennünket is számtalanszor felszabadított bilincsek súlyából. Hálátlanok lennénk, ha elfelejténénk jótéteményeit. Túlélünk a tatárokat, a török hódoltságot, a Habsburg németesítés és ellenreformáció hosszú századait, Trianon veszteségét, világháborúkat, majd a kommunista ateizmus 4 évtizedét. Eközben mindig volt egy-egy próbálkozás, mely reménysugárként világított a későbbi sötét időkbe. 1456. Nándorfehérvárja, Bocskay győztes szabadságharca, mely kivívta a teljes vallásszabadságot, volt Rákóczy szabadságharc az ország függetlenségéért, 1848-49 fénye is máig ragyog, s volt 1956-unk, amikor ismét megpróbálta népünk java a lehetetlent. Az akkori világ legnagyobb katonai hatalmasságával szembeállva végül mégis elbukott, s lett 2652 hősi halott, tízezrek börtönökben, s negyed millió hazánkfia, aki elhagyta az országot. Az erőt, a vágyat, s végül a szabadulást mindig a szabadító Isten adta. Isten, Aki nemcsak testi szabadságot ígér népének, hanem a Lélek szabadságát övéinek.

A testi szabadság igen fontos. A nemzeti lét alapfeltétele. Babilonban visszasírták a zsidók a nemzeti királyság idejét, amikor saját országukban voltak. Mi visszasírjuk Nagymagyarországot, amikor mint a mi tejjel és mézzel folyó országunkban mindenünk meglehetett volna, ugyanakkor álmodjuk a szabadságot, amiben nem vagyunk adósokként kiszolgáltatottak más, nálunk erősebb nemzeteknek. De a testi szabadságnál még fontosabb a lelki szabadság. Érezzük azt, hogy emberi mivoltunkhoz elszakíthatatlanul hozzátartozik a szabadság. Szabadság nélkül istenképűségünk nem csillog úgy, amint kellene vagy lehetne. Ha valami belül megkötöz, nem azok vagyunk, akik lehetnénk. A legnagyobb rabtartónk: bűneink, hitelenségünk, Isten elleni engedetlenségünk, melyek fejünkre veszedelmet hoznak. Lelki szabadság nélkül nem marad sokáig meg a testi szabadság sem. Testi, fizikai szabadság nélkül azonban lehet lelki szabadsága az embernek. Hányan szenvedtek börtönben vagy száműzetés magányában Rodostókban vagy Kufiseinekben, Andrassy úti kízóhelyeken, recski vagy hortobágyi lágerekben, mégis reménykedve a szabadító Úrban, hogy nem maradhat mindez így. Mert az ember szabadságra hívatott teremtmény. S Isten, a szabadító Úr elküldte a Szabadítót e világba, hogy fényével beleragyogjon azok életébe, akik az övéi lettek. Az Isten Szentlelke titokzatos módon munkálkodik a világ életében, s ahol az Isten Szentlelke, ott a szabadság. Nemzetünk mindig is szabadságszerető nép volt. Megalkuvók lennénk mára? Isten nagy dolgokra tesz ma is késszé és alkalmassá. Szabadságra hív testi és lelki értelemben, hogy az ember ember legyen, Teremtője képe mása, s boldog, mint aki megtalálta élete értelmét, hiszen amint az Írás mondja, szabadságra hívatunk el mindnyájan, Atyámfiai!

Maradjunk azért az Istentől elkért és megnyert szabadságban áldottaiként itt a földön s majd az örökkévalóságban Szabadító Urunk dicsőségére! Ámen.

Várady Zsolt lelkész

OKTÓBER – A REFORMÁCIÓ HÓNAPJA

„A hit nélkül senki nem üdvözülhet, mint a virág nap nélkül nem zöldülhet.”

Dévai Bíró Mátyás – a magyar Luther, Miskolc reformátora

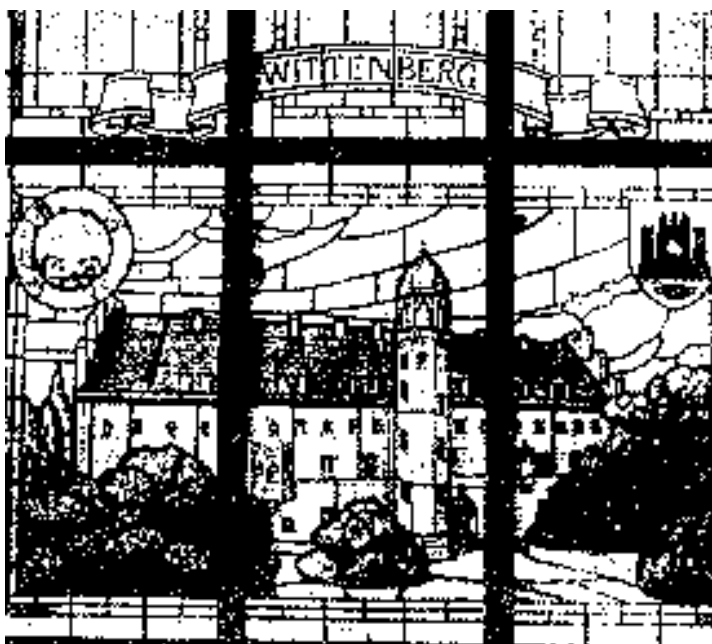

Eleinte valószínűleg Grinaeus tanítványa volt Budán. 1523–1525 között a krakkói egyetemen tanult, hazatérve szerzetes lett. Buzgó katolikus pap volt, 1527-ben káplán Tomori Istvánnál a boldogkői várban. 1529. december 3-ától a wittenbergi egyetem hallgatójaként személyes kapcsolatba került Philipp Melanchthonnal. Wittenbergi egyetemi éve (1530) a reformáció felé fordította. 1531 tavaszán Budán Szapolyai János körében működött, a királyt Pécsre tartó útjára is elkísérte; erre az időre esik dunamelléki reformátorsága is. Budán írta 52 tételét, melyekben a reformáció rendszerét, célját foglalta pontokba.

A Ferdinánd uralta Kassa város tanácsa hívta meg lelkészül, itt bevezette az úrvacsora két szín alatti vételét és a nemzeti nyelvű istentiszteletet. Kassai működése azonban rövid ideig tartott, mert Szalaházy Tamás egri püspök utasítására elfogták és előbb Likava várába (Liptó megye), majd Pozsonyba és onnan Bécsbe hurcolták. Itt több ízben állt a protestantizmus egyik legnagyobb üldözője, Johan Faber bécsi püspök előtt. Miután

visszatérítése háromszori kihallgatás (1533. július 15.) után sem sikerült, kiengedték a börtönből.

Szapolyai országrészébe, Budára ment, de az új hit hirdetése miatt mint „eretneket” megvádolták és itt is tömlöcbe vetették. 1535-ben kiszabadult és pünkösdkor már Nádasdy Tamás védelme alatt élt Sárváron. Ekkor írták egymás elleni vitairataikat ő és Szegedi Gergely ferences rendi provinciális. 1536-ban külföldre ment és Wittenbergben meglátogatta egykori tanítóit, Luthert és Melanchthont, hogy nekik eddigi reformátori működéséről jelentést tegyen. Útközben azonban megbetegedett és egykori tanulótársánál, Vitus Theodor nürnbergi papnál időzött néhány hónapig. 1537 júniusában Bazel-be ment, hogy művét kinyomtassa. Melanchthonnak október 7-én kelt, Nádasdy Tamáshoz intézett ajánlólevelével indult vissza hazájába.

1538–1539 között Sárvár alatt, Újszigeten tartózkodott. 1539-ben Perényi Péter udvari papja volt, akitől azonban 1540 első negyedében már megvált, mivel az úrvacsoratan kapcsán komoly nézeteltérés támadt köztük. Ekkor Szegedi Gáspárhoz ment, aki rábízta a szikszói iskola vezetését. Szikszón másfél évig működött, itt is buzgón terjesztette a protestáns tanokat. Ezzel

magára vonta Frangepán Ferenc egri püspök üldözését, aki a királytól rendeletet eszközölt ki, ezért Dévai 1541 végén menekülni kényszerült.

December 28-án már Wittenbergben volt. 1542. március 8-áról két, Wittenbergben kelt csüggedt hangú levele maradt fenn, fájdalmát csak Melanchthon részvétele enyhítette. 1543 közepe előtt már Miskolcon volt, de Stöckel Lénártnak 1543. június 30-án kelt levele szerint innen is elűzték. Drágffy Gáspárnál talált oltalmat és 1544-ben, valószínűleg a Szapolyai hatalma alatt álló Debrecen választotta meg lelkészének. 1545-ben halt meg; Stöckel Bártfáról 1545. június 15-én Melanchthonhoz intézett levelében tudatja Dévai halálát. (a wikipédia nyomán)

A Radostyáni Egyházközség 2013. évi statisztikája

94 alkalommal volt istentisztelet, a bibliaórákat is ide számítva. Ezeken összesen volt: 603 fi, 1246 nő, 459 gyermek; összesen 2308 fő. Alkalmanként 6 fi, 13 nő, 5 gyermek; összesen 24 fő.

Megkereszteltünk: 3 fit és 1 nőt, összesen 4 főt, Molnár Dávid Gyulát, Koós Flóriánt, Baksi Noémit, Tulák Ádám Noelt. **Konfirmált:** 3 fi és 1 nő, összesen 4 fő, Demeter Csaba, Koós Kristóf Csongor, Várady Gergely Zsolt, Demeter Zsófia. **Esküvő nem volt.** **Eltemettünk:** 2 fit és 2 nőt, összesen 4 főt, Gál Gyula 70 é., Juhos András 84 é., Bilkay Éva 82 é., Lukács Gézáne Koós Katalin 85 éves testvéreinket.

Úrvacsora hatszor volt. Böjttben február 17-én, 11 fi és 21 nő, összesen: 32 fő; húsvétkor március 31-én 18 fi és 32 nő, összesen: 50 fő; pünkösdkor május 19-én 15 fi és 24 nő, összesen: 39 fő; újkenyérkor augusztus 25-én 10 fi és 21 nő, összesen: 31 fő; újborkor október 27-én 16 fi és 21 nő, összesen: 37 fő; karácsonykor 17 fi és 17 nő, összesen 34 fő. 2013-ban összesen úrvacsorázott 87 fi, 136 nő, összesen: 223 fő. Az úrvacsorai jegyeket adták 2013-ban: böjtre: Koós Ferenc, húsvétra: Gál Gyuláné, pünkösdre: Demeter Csaba, újkenyérre: Sarkadi István, újborra: Koós Piroska, karácsonyra: Rác János.

Legátus háromszor volt: húsvétra: Fejes Lilla IV. éves, pünkösdre: Zsoldos Eszter V. éves, karácsonyra: Kereszturi Csaba V. éves diákok, mindhárman a debreceni teológiai akadémiáról.

Isten dicsőségére adományok: özv. Gál Gyuláné 10.000.-; név nélkül 15.000.-; Bernáth Márta 1.000.-; Pethő Dénes egyházlátogató lp. 5.000.-; Karácsonyi Csilla 10.000.-; Király Béla 5.000.-; Sülyi Imréné 5.000.-; Várady Zsolt 10.000.-; Demeter Csaba 5.000.-; név nélkül 5.000.-; Demeter Károlyné 2.000.-; Gyöngyösi István 10.000.-; a cserkészektől 10.000.-; Molnár Béláné 2.000.-; Koós Bálintné Király Mária 5.000.-; Miklós Árpád 10.000.-, N.N. 7.000.-. **Összesen: 117.000.- azaz száztizenhétezer forint.**

Emlékharangzó: Várady József lp-nak I. 21-én; Pingitzer Zoltánnak I. 25-én; Torda L-nének I. 30-án; Górné Lászlónének IV. 24.; Soós Lajosnének VII.7.; Király Sándornének IX. 24.; Király Gyulának és feleségének XI.3.; Király Ottónének XI.8.

Temetői és harangozási bevétel: 14.000.-. Éves egyházfenntartói járulék: 698.000.-. 116 fő fizette. **Éves perselypénz: 423.110.-,** átlag 4.501.-forint/istentisztelet, 183.- forint/fő.

VELÜNK TÖRTÉNT 2013-BAN

Január 24-én Sajóbáonyban voltunk a római katolikus templomban ökumenikus istentiszteleten, ahol évek óta szolgál a lelkipásztor.

Az esztendő folyamán többször gyönyörködhettünk a református általános iskola gyermekeinek a műsorában. (Virágvasárnap, adventben)

Húsvét után a lelkipásztor a párizsi magyar református gyülekezetben hirdette az igét és osztott úrvacsorát.

Ősszel ugyancsak Franciaországban volt az egyházközség lelkipásztora nemzetközi egyházi konferencián Strassburgban.

Sátoros ünnepeken legátust fogadtunk Debrecenből.

Áldozócsütörtökön az iskola tanárai és tanulói csendesnapon voltak Radostyánban, kétszáz fős gyülekezet töltötte meg a templomot.

Hálát adunk a négy konfirmandusért, akik fogadalmat tettek május 12-én.

Júniusban presbiteri konferencián voltunk Kondón.

Több egyházi és világi kirándulócsoporthoz kereste fel az elmúlt évben műemlék templomunkat, így biciklis egyházi csoport Budakeszről, Bánhorvátiból hittancsoporthoz közel 40 fővel, teológuscsoport Debrecenből ...

Ősszel cserkészcsapatot fogadtunk gyülekezeti házukba, a táborozás során cserkészavatás is volt.

Köszönetet mondunk a presbiter testvérek munkájáért, gyülekezeti tagjaink hűségéért, jelenlétéért, s az önkormányzat segítségéért.

Egy-egy istentisztelet, igehirdetés, gyülekezetről szóló híradás fényképekkel, videó felvételekkel felkerült az egyházközség honlapjára (www.radostyan.ref.hu). Ezen kívül egyszer jelent meg a Radostyáni Sion, immár XXI. évfolyamát író újságunk.

Hálát adunk Istennek a megtett útéért. 2013-ban így tettünk bizonyosságot hitünkről, és éltük át Isten gondviselő, megáldó és megtartó szeretetét.

Ez a felvétel 34 éve készült templomunkban. 1980. augusztus 31-én főtiszteletű Kürti László püspök járt az egyházközségben. Ez volt a harmadik püspöklátogatás Radostyánban.

2014. április 20-án a húsvéti istentisztelet után; Koós Ferenc, Varga Gáspárné, Sarkadi István, Szabó Jánosné, id. Szabó Jánosné, Sarkadi Istvánné, Kuttor Lászlóné, Kós Jenő, Kuttor Diána kántor, Narancsik Mónika, Gyöngyösi István, Dikó Gáborné, Rózsa Gáborné lányai, Molnár Béláné, Rózsa Gáborné, hátul Dikóék, Pingitzer Gáborné, Miklós Ferencné, Soós Lajos, Lukács Lajosné, Pingitzer Zoltánné, Pingitzer Gábor, Rácz Gábor, Gyöngyösi Istvánné, Rácz Jánosné, Kovács Ádám legátus, Koós Ferencné, Bartus Józsefné, dr. Zombor Ferencné, Nánási Józsefné, Zombor Dorottya, Papp Józsefné, Schweitzer Jánosné, Koós Bálintné, Lukács Lajos, Lukács Károlyné, Papp József, Várady Zsolt Ip., Várady Gergely Zsolt, Gál Gyuláné, Zombor Gábor

2014. június 8-án a pünkösdi istentisztelet után; Ivanics Ildikó legáta, Gyöngyösi István, Varga Gáspárné, Bertók József, Gyöngyösi Istvánné, Rácz Gábor, Szabó Jánosné, Rácz Jánosné, Gál Gyuláné, Narancsik Mónika, Kuttor Lászlóné, Koós Ferencné, Sülyi Imréné, Kuttor László, Molnár Béláné, Miklós Ferencné, Pingitzer Zoltánné, Ivanics Bálint, Lukács Károlyné, Papp Józsefné, Pingitzer Zoltánné, Kós Jenő, Papp József, Soós Lajos, Pingitzer Balázs, Koós Ferenc, Pingitzer Gábor, Kuttor Diána kántor, Várady Zsolt Ip.

Apám, egy autót szerettem volna, nem Bibliát

Egy fiatal férfi diplomavizsga előtt állt, várta azt a pillanatot, amikor diploma kerül a kezébe.

Közben hónapokon át csodálta a gyönyörű sportautót egy kereskedő autószalonjában, gondolván azt, hogy az apja megengedheti magának, hogy a diplomaszerezés napján egy ilyen autóval megajándékozhasza őt... Meg is mondta az apjának, hogy ez minden, amit akar!

A diplomaszerezés napjának a közeledtével a fiatalember várta, hogy az apja meg vásárolja az autót. Végül reggel a diplomavizsga napján, az apja szólította őt a dolgozószobájába, és elmondta neki, hogy milyen büszke arra, hogy egy ilyen szép fia van és, hogy mennyire szereti őt. Ekkor átadott neki egy szépen becsomagolt dobozt.

Kíváncsian, de kissé csalódottan, a fiatalember kinyitotta a dobozt, és abban egy szép, bőrkötéses Bibliát talált, a fedelén az ő nevével, domborműves aranyozott bekúkkal írva. Ekkor dühösen felemelte a hangját az apjára, és ezt mondta: „Rengeteg pénzed van, és nekem egy Bibliát adsz?” Aztán kirohant és otthagya a Bibliát.

Sok év múlva a fiatalember nagyon sikeres emberré vált az üzleti életben. Volt egy szép otthona és csodálatos családja. Közben rájött arra, hogy az apja már nagyon öreg. Úgy gondolta, talán meg kellene látogatnia, hiszen nem látta őt a diplomaszerezés napja óta. De mielőtt intézkedett volna az utazás érdekében, egy táviratot kapott, amelyben ez volt írva: *Édesapja elhunyt, minden vagyonát önre hagyta. Sürgősen térjen haza, mert sok elintéznivalója van a hagyatékkal kapcsolatban.*

Amikor megérkezett az apja házába, a ház üres volt, apja eltemetve. Szomorúság és megbánás töltötte el a szívét.

Elkezdett keresgélni az apja fontos dokumentumai között. Ekkor bukkant a Bibliára, érintetlen volt, úgy becsomagolva, ahogy azon a napon otthagya.

Könnyek között, reszkető kézzel nyitotta ki a Bibliát, és az első lapon egy mondatot talált, apja kézjegyével írva: „*Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, akkor mennyivel inkább ad jót, mennyei Atyátok, azoknak, akik kérik.*” (Mt.7:11.)

Ezen szavak olvasása közben egy autókulcs esett ki a Bibliából, címke rajta amelyen rajta volt annak a kereskedőnek a neve, akinél ő annak idején az autót látta. A címkén volt egy időpont, a diplomaszerezés napja, valamint egy szó: **K I F I Z E T V E !**

Hányszor elszalasztjuk Isten áldását, mert nem ilyen csomagot vártunk?

(az írást az interneten találtuk)

KÖZLEMÉNY

Az önkormányzati választás jelöltjeinek bemutatkozását tartalmazó kiadványban a választást megelőző napokban méltatlan és felháborító gyalázkodás érte K. P. írásában egyházközségünket és jó érzésű híveinket. Egyáltalán nem értjük, miért is írt K. P. ebbe a kiadványba, amikor se jelölt nem volt, se az előző ciklusban képviselő vagy polgármester. A kiadvány, mint a helyi önkormányzat műve bizonyára közpénzből jelent meg, és Radosztjánban terjesztették. Nem feltételezve egyebet, minthogy az önkormányzati kiadványokért felelős polgármesternek számtalan elfoglaltsága mellett nem maradt ideje elolvasni a megjelenésre szánt irományt, ami sajnálatos módon megjelenhetett, most nem teszünk további jogorvoslati lépéseket. Kérjük azonban újból megválasztott polgármesterünket, Kelemen József urat, hogy a békességen munkálkodjon, és legyen körültekintőbb, amikor az önkormányzat nevében valami megjelenik. Ne fordulhasson elő a jövőben hasonló oktalán, gyűlölködő és romboló hangulatkeltés, hogy Isten áldása lehessen rajtunk.

Radostyán, 2014. október 17. napján

Várady Zsolt református lelkész

Jézus ekkor ezt mondta néki:

„ÉN VAGYOK A FELTÁMADÁS ÉS AZ ÉLET: AKI HISZ ÉNBENNEM, HA MEGHAL IS, ÉL; ÉS AKI CSAK ÉL ÉS HISZ ÉNBENNEM, SOHA MEG NEM HAL. HISZED-É EZT?”

(János evangéliuma 11:25-26.)

Ady Endre : Halottak napján

Halottja van mindannyiunknak,
Hisz percről-percre temetünk,
Vesztett remény mindenik percünk
És gyászmenet az életünk.
Sírhintolunk, gyászolunk mindig,
Temetkező szolgálak vagyunk!
– Dobjuk el a tettető álcát:
Ma gyásznapp van, ma sírhatunk!
Annyi nyomor, annyi szenny, vétek
Undorít meg e sárgolyón...
Hulló levélt hányszor feledtet
A megváltó, a gyilkos ón!...
Óh, hányszor kell a sírra néznünk,
Hogy vigasztaljuk önmagunk --
– Dobjuk el a tettető álcát:
Ma ünnep van, ma sírhatunk!...

1899. november 1.

Márai Sándor: Halotti beszéd

Látjátok, feleim, szem' tekkkel mik vagyunk
Por és hamu vagyunk
Emlékeink szétesnek, mint a régi szövegetek.
Össze tudod még rakni a Margitszigetet? ...
Már minden csak dirib-darab, szilánk, avitt kacat
A halottnak szakálla nőtt, a neved számadat
Nyelvünk is foszlik, szakadoz és a drága szavak
Elporlanak, elszáradnak a szájpaplat alatt
A „pillangó”, a „gyöngy”, a „szív” - már nem az, ami volt
Amikor a költő még egy család nyelvén dalolt
És megértették, ahogy a dajkaéneket
A szunnyadó, nyugós gyerek álmában érti meg
Szívverésünk titkos beszéd, álmunk zsványoké
A gyereknek T o l d i - t olvasod és azt feleli, o k é
A pap már spanyolul morogja koporsónk felett:
„A halál gyötrelmei körülvettek engemet”
Az ohioi bányában megbicsaklik kezed
A csákány koppan és lehull nevedről az ékezet
A tyrrheni tenger zúgni kezd s hallod Babits szavát
Krúdy hárfája zengi át az ausztrál éjszakát
Még szólnak és üzennek ők, mély szellemhangokon

A tested is emlékezik, mint távoli rokon
Még felkiáltsz: „Az nem lehet, hogy oly szent akarat ...”
De már tudod: igen, lehet ... És fejtetted a vasat
Thüringiában. Posta nincs. Nem mernek írni már.
Minden katorga jeltelen, halottért sírni kár
A Konzul gumit rág, zabos, törli pápaszemét
Látnivaló, untatja a sok okmány és pecsét -
Havi ezret kap és kocsit. A Mistress s a baby
Fénykép áll az asztalán. Ki volt neki Ady?
Mi volt egy nép? Mi ezer év? Költészet és zene?
Arany szava?... Rippli színe? Bartók vad szelleme?
„Az nem lehet, hogy annyi szív ...” Maradj nyugodt. Lehet.
Nagy hatalmak cserélnek majd hosszú jegyzékeket.
Te hallgass és figyelj. Tudjad, már él a kis sakál
Mely afrikai sírodon tíz körmével kapál
Már sarjad a vadkaktusz is, mely elfedi neved
A mexikói fejfán, hogy ne is keressenek
Még azt hiszed, élsz? ... Nem, rossz álom ez is.
Még hallod a hörgő panaszt: „Testvért testvér elad ...”
Egy hang aléltan közbeszól: „Ne szóljon ajakad ...”
S egy másik nyög: „Nehogy ki távol sír e nemzeten ...”
Még egy hörög: „Megutálni is kénytelen legyen.”
Hát így. Keep smiling. És ne kérdjed senkitől, m i é r t?
Vagy: „Rosszabb voltam mint e z e k ? ...” Magyar voltál, ezért.
És ész voltál, litván, román ... Most hallgass és fizess.
Elmúltak az aztékok is. Majd csak lesz, ami lesz.
Egyszer kiás egy nagy tudós, mint avar lófejet
A radioaktív hamu mindent betemet
Túrd, hogy már nem vagy ember i t t, csak szám egy képleten
Túrd, hogy az Isten tűri ezt s a vad, tajtékos ég
Nem küld villámot gyújtani, hasznos a bölcsesség
Mosolyogj, mikor a pribék kitépi nyelvedet
Köszöni a koporsóban is, ha van, ki eltemet
Órizd eszelősen néhány jelzödet, álmodat
Ne mukkanj, amikor a b o s s megszámolja fogad
Szorongasd még a bugyrodát, rongyaidat, szegény
Emlékeid: egy hajfürtöt, fényképet, költeményt -
Mert ez maradt. Zsugorin még számbaveheted
A Mikó-utca gesztenye fát, mind a hetet,
És Jenő nem adta vissza a Shelley-kötetet
És már nincs, akinek a hóhér eladja a kötetet
És elszáradnak idegeink, elapadt vérünk, agyunk
Látjátok, feleim, szemtekkkel, mik vagyunk
Íme, por és hamu vagyunk.

(Possilipo, 1951. nyár)

MAGYAR SZEMMEL

**1956. október 23-ra emlékezünk
a következő verssel**

Wittner Mária: 1989. október 23.

Ma értetek szól a harang, a lélek harangja,
ma értetek szól a fohász egy nemzet ajakán,
ma értetek gyúl sok-sok kicsiny mécses,
ma Néktek szól az ifjúság lelkesedése,
ma Rátok emlékezünk s fájón ünnepelünk.
Ma gondolatban együtt járjuk a régi helyeket,
ma lélekben Veletek emlékezünk.

A felnövekvő lelkes ifjúság
méltón helyetekre áll.

És jön, jön az eleven áradat,
kezükben apró kis gyertya ég,
mintha tenyerén tartaná égő szívét.

Könnytől csillogó ezernyi szempár,
emelt fő és hatalmas méltóság,
ez hát a Nép,

a kicsiny és mégis oly hatalmas büszke
Magyar.

A magyar sereg a Világos közelében levő szőlősi mezőn tette le a fegyvert az orosz csapatoknak. Ez nagy sértés volt a császári oldal számára. Ha nekik adták volna meg magukat a magyarok, annak üzenete az lett volna, hogy az ellenük folytatott szabadságharc elbukott. Így azonban az volt az üzenete a fegyverletételnek, hogy a két nagyhatalom fegyveres erőivel szemben nem lehet tovább harcot folytatni. Ez volt az egyik fő oka annak, hogy az osztrákok a tábornokokat megillető lőpor és golyó általi halál helyett kötél általi halált írtak elő a magyar tábornokok részére, miután az oroszok – noha ígéretet tettek az ellenkezőjére – foglyaikat némi habozás után átadták nekik.

„...a legnagyobb szigorúság a kompromittáltakkal szemben. Sok fejnek kell lehellania, mint a kiemelkedő mákfejeknek, ha az ember fölöttük ellovagol.”

1849. október 6-ra emlékezünk

a képen gróf Batthyány Lajos miniszterelnökünk síralomházi gyertyatartói a budapest-szabadságtéri református templom úrasztalán

(Ferenc József utasítása Haynaunak)

Felix Schwarzenberg miniszterelnök utasítására, Ferenc József jóváhagyásával hadbírószág elé állították, majd halálra ítélték és kivégezték a 13 magyar hőst.

„A legnehezebb kérdés, hogy a törvények teljes szigorával, halálbüntetéssel kell-e sújtani minden vizsgálat alá kerülőt, vagy pedig halálbüntetés helyett másfajta büntetést kelljen-e elszenvedniük a kevésbé vétkeseknek. Erre vonatkozólag általánosságban ki lehetne mondani, hogy a legvétkesebbnek a törvények szerint kell lakolniuk, a kevésbé vétkesek esetében pedig báró Haynau tábornokra kell bízni, hogy másfajta büntetést szabjon ki rájuk.”

(Anton von Schmerling osztrák igazságügy-miniszter, 1849. augusztus 27.)

A hadbírósgot Karl Ernst törzshadbíró vezette. Az ítéleteket Julius Jacob von Haynauhoz, (akit katonái csak *Einhau*-nak (bökő) hívtak) mint Magyarország teljhatalmú kormányzójához kellett felvinni megerősítésre és aláíratásra. Valamennyi tábornokot kötél általi halálra ítélték, annak ellenére, hogy például Dessewffynek szabad elvonulást ígértek a fegyverletétele előtt. Haynau a hadbírósg felterjesztése alapján négy halálra ítélt büntetését különleges kegyelemből a katonához méltó golyó és lőpor általra változtatta. Kiss Ernő altábornagy azért részesült e kegyelemből, mert a szabadságharc alatt ténylegesen soha nem harcolt császári haderő ellen, Dessewffy Arisztid és Lázár Vilmos azért, mert a császári

csapatok előtt tette le a fegyvert, végül Schweidel József azért, mert csak a schwechati csatában harcolt a császári haderő ellen, a továbbiakban adminisztratív beosztásokban szolgált, továbbá mert Pest városparancsnokaként alkalma volt jó szolgálatot tennie a hadifogoly osztrák tiszteknek.

A 13-ak ítéletét október 6-án – szándékosan a bécsi forradalom és Theodor Baillet von Latour császári hadügyminiszter meggyilkolásának első évfordulóján – hajtották végre, ami ezért a forradalom és szabadságharc vérfelújításának gyászünnepe.

(a wikipédiából)

FÖLDI HAZÁNK, MAGYARORSZÁG

RADOSTYÁNI KRÓNKA - HÍREK

Január 22-én Sajóabonyban voltunk ökumenikus istentiszteleten, ahol a radostyáni lelkész hirdette az igét.

Március 9-én böjti úrvacsora volt.

Március 11-12-én Király Gábor sajkópólnai és Várady Zsolt radostyáni lelkipásztorok egyházlátogatáson voltak Ózd-Sajóvárkonyban, Sajóivánkán és Sajókazán.

Március 13-án dr. Keszi Krisztina misszionárius előadásán vettünk részt Parasznyán.

Március 20-án egyházlátogatás volt nálunk. Földesiné Kántor Mária hernádnémeti és Bobkó Gyula sajkópólnai lelkipásztorok végezték idén e szolgálatot.

Március 26-án eltemettük özvegy Bakos Mátyásné Krucsó Mária 91 évesét és özvegy Dienes Sándor 80 évesét testvéreinket.

Március 27-én egyházat látogatott lelkipásztorunk Putnok-Serényfalván Király Gábor sajkópólnai lelkipásztorral.

Április 3-án Ózdon és Susán volt egyházlátogatás lelkipásztorunk.

Április 7-én lelkészisköri találkozó volt Sajókeresztúrbán.

Április 13-án, virágvasárnap a templomi istentisztelet keretében hittanos gyermekeink, a református iskola tanulói húsvéti jelenetet adtak elő.

Április 16-án eltemettük Rózsa Gábor 75 évesét atyánkfiát.

Április 18-án Bencs Sándorné Berecz Katalin 80 évesét testvérünket.

A **nagypénteki** istentiszteletre eljöttek a parasznyai óvodások.

Húsvéti legátusunk Kovács Ádám debreceni diák volt.

Április 25-én eltemettük Kovács Béláné Nyerges Edit 62 évesét testvérünket.

Április 26-án Sajószentpéter-Bányán voltunk hálaadó istentiszteleten.

Május 4-én anyáknapra istentisztelet volt templomunkban, megkereszteltük Csendi Nikoletta Zsuzsannát.

Május 17-én temettük el Brükler Ottóné Kobulicz Irén 79 évesét testvérünket.

Május 21-én temettük el Sajólászlófalva polgármesterét, Rác Zsolt Világi Emília szolgálatával Lászlófalván.

Május 22-én temettük el G. Lukács Jánosné Szobonya Borbála 93 évesét egykori gondnokné testvérünket.

Május 31-én egyházmegyei éves rendes közgyűlésen voltunk Diósgyőr-Vasgyárban.

Pünkösdkor Ivanics Ildikó debreceni diák hirdette az igét.

Június 10-én a presbiterekkel fűkaszás volt a gyülekezeti hát és a parókia kertjében.

Júniusban és júliusban önkormányzatunk megépítette a templomfeljárt lépcsőjét.

Július 6-án Lászlófalván prédikált a lelkipásztor.

Július 27-én megkereszteltük Kiss Hannát.

Július 31-én temettük el Rác Istvánné Berecz Ilona 83 évesét testvérünket.

Augusztus 17-én megkereszteltük Jurus Csengét.

Augusztus 27-én temettük el N. Szabó Györgyné Szobonya Piroska 77 évesét testvérünket.

Szeptember 9-én Sajólászlófalván voltunk hálaadó istentiszteleten és

azt követő szeretetvendégségben.

Szeptember 17-én temettük el Czelláth Mihályné Kundrák Margit 88 évesét testvérünket. A reformációi, újbóli hálaadási, bűnbánati **istentiszteletek** időpontját szószékről hirdetjük majd. **Bibliaórákat** november-től tartunk heti egy alkalommal. Az iskolai **hittanórák** tanrendbe iktatva folynak az iskolában.

RADOSTYÁNI SION

A Radostyáni Református
Egyházközség lapja
Szerkesztő és kiadó:

Várady Zsolt lelkipásztor
H-3776 RADOSTYÁN
Kossuth L. utca 2-4. szám
Villámposta:

radostyan@gmail.com
Telefon: +36/48/424-570
+36/30/6392903

Honlapcímünk:

www.radostyan.ref.hu
Megjelenik: Igény szerint,
évente legalább egyszer
Adomány az újságra
példányonként: 50 Forint

XXII. évfolyam 1. szám
(50. szám) 2014. október

„AZ ISTEN SZERETET.”

(I.Ján.4:16.)